



Це не про економію. Це про ризик аварій.

Продовження ресурсу
≠ нормальна практика.
Це виняток, що став
правилом.

Методики оцінки —
з іншої реальності.

Рішення приймаються
«по інерції».

Умови експлуатації
змінилися докорінно.

Рішення
приймаються

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ:
Виробник офіційно
відмовляється погоджувати
ці продовження.

 **МИ ПРАЦЮЄМО ЗА ЗАСТАРІЛОЮ МОДЕЛЛЮ.**

Навантаження ростуть трохи. Руйнування — в рази.



Енергія руйнування $\propto (\text{прискорення})^2$

Довговічність металу $\propto \sigma^{-n}$

Реальність: +20% до навантаження = падіння ресурсу у 2–3 рази.

Це НЕ лінійний процес.
Це обман інтуїції.

👉 СИСТЕМА ПРИСКОРЮЄ ВЛАСНЕ РУЙНУВАННЯ.

Ми погіршили все одночасно.

ФІЗИЧНА ДЕГРАДАЦІЯ

- Гірша колія → експоненційне зростання ударів
- Змінився спектр навантажень (більше статички і динаміки)
- Порогові ефекти: деградація стала нестійкою

👉 **ДЕФЕКТИ ВИНИКАЮТЬ ШВИДШЕ, НІЖ ЇХ ЗНАХОДЯТЬ.**

ВТРАТА КОНТРОЛЮ

- Менше оглядачів → критичні дефекти просто не ловляться

Тимчасове рішення стало постійним ризиком.

Наказ №62 легалізував застарілі інженерні рішення.

Дозволив експлуатацію без реальної переоцінки стану.

Бюрократично спростив процедури безпеки.

Повністю проігнорував нову фізику процесу.



👉 ми продовжуємо ресурс без розуміння, що відбувається.

Ми не знаємо ймовірність відмови.

Ризик = ~~Ймовірність~~ × Наслідки

Ймовірність
сьогодні НЕ
оцінена

Висновок: Це абсолютно
неконтрольований ризик.

Наслідки —
потенційно
катастрофічні

👉 **МИ ЕКСПЛУАТУЄМО НЕ РЕСУРС ВАГОНІВ —**
МИ ЕКСПЛУАТУЄМО ЗАПАС НЕВИЗНАЧЕНОСТІ.